

דבר העורך

קוראים כותבים ומגיבים

שלום לכולם

שכחו אותנו. שמיל

הכביש משתרעים שדות שרופים, מעלי עשן ופיח. קשה להעביר במילים את המראות, זה פשוט בלתי נתפס, צריך להגיע ולראות בעיניים. עשרות אלפי דונמים נשרפו בחודשים האחרונים ובכל יום פורצות שריפות נוספות, גם התקשורת התעייפה ואיננה מדווחת על היקף הקטסטרופה והפגיעה הקשה. עצרתי באחד הצמתים, פגשתי את עדנה, תושבת אחד הישובים, שוחחנו והיא אמרה לי בכעס "תאר לך שטרור עפיונים שכזה היה מתרחש במרכז, או אפילו ביהודה ושומרון, הרי השמיים היו נופלים והמשלה היתה זועקת וכל השרים היו מתחרים מי יותר קיצוני. והנה כאן, כבר למעלה מ-3 חודשים ששורפים לנו את חבל הארץ שלנו, ראש המשלה לא בא, אף אחד לא מדבר איתנו, זה פשוט מכעיס ולא נתפס". המשכתי בנסיעה הגעתי לאזור הגבול, אזור מלחמה ממש, טנקים, חיילי סדיר מפטרלים, מזל"טים באוויר. מציאות יום יומית קשה, מתוחה, מפחידה. ואז אני שב ומדבר עם שמיל שאומר "אתה מבין, בנוסף למציאות הזו, רוצים עכשיו לפגוע בנו, ברפתנים, מאשימים אותנו ביוקר המחיה. אני מזמין את שר האוצר שיבוא ויראה וידבר איתנו ואולי הוא יבין מה באמת קורה". וזה המקום, לציין שוב, את תנועת השומר החדש הנרתמת בכל עת ומקום למען החקלאים ולמען שמירה על שטחי מולדת. וכך, לאור המצב הקשה בעוטף הפעילה התנועה חמ"ל תצפיות לסייע באיתור ומניעת התפשטות השריפות. מתנדבות ומתנדבים של התנועה מגיעים להצטרף לתצפיות בסעד ובניר עם. עוטף עזה יולי 2018, התושבים ממשיכים במה שמכנים בחדשות, שגרה מתוחה. ומכאן צוות המגזין, שולח חיבוק גדול לתושבי העוטף ומאחל להם ולכולנו, שקט ובטחון.

עורך המגזין, ראובן זלץ

050-5518826

meshehabakar@gmail.com

לשמור על הרפת הישראלית

באחד משיריו של שלום חנוך יש את המשפט "תמיד הכי חשוב, לפני עלות השחר". סוג של אופטימיות ואמונה כי בסוף, החיים מסתדרים והאור מנצח את החושך. הרפת הישראלית, היא ללא ספק, הצלחת ענק בכל קנה מידה. מדובר בענף מפואר, מתקדם ואיכותי, המשמש דוגמא ומופת בכל העולם. משלחות רבות עולות לרגל בכדי להתרשם, ללמוד ולנסות ולהעתיק את ההצלחה של המגדלים הישראליים שלצד ענף איכותי, חלקם הגדול שומר על גבולות הארץ, בישובי ספר, מהדרום ועד הצפון. ומהטור הצנוע הזה, אני מקווה ומייחל כי ממשלת ישראל תבין כי אין ציונות בלי חקלאות ואין עתיד ללא בטחון תזונתי ורפת ישראלית משגשגת. כולי תקווה כי הממשלה תדע לשמר ולשמור על הרפת הישראלית שהיא סוג של עמק סיליקון חקלאי המתקדם, מתפתח ומעסיק אלפי אנשים, בקיבוצים, במושבים, רובם הגדול, לאורך גבולות ישראל. הלוואי.

מחבקים את עוטף עזה, יומן מסע

הייתי בעוטף עזה כמה פעמים בחודשים האחרונים ובכל פעם נחמץ הלב מהמראות, הריחות ומהאווירה הקשה השוררת שם. השבוע שוחחתי שוב עם שמיל, אחד מוותיקי הענף ומי שמרכז את פעילות הרפתות בעוטף. חבר קיבוץ ניר יצחק, ציוני אמיתי, איש אדמה, המאמין בהתיישבות וחי ונושם את הרפת כבר למעלה מ-30 שנה. הפעם, כשדברנו, הוא נשמע עייף, עצוב וכעוס. ההרגשה כי משהו שכח אותם מאחור, ליותר את כל השיחה בינינו. שמיל "מצומת אשקלון צפונה, לאף אחד לא ממש אכפת מה קורה כאן, יש כאן אנשים נהדרים, החיים ועובדים כאן והמשלה פשוט לא מבינה את הצרכים, אני כבר לא מדבר על סימפטיה אלא על צרכים יום יומיים. גרים כאן אנשים חזקים, חברה טובים והגיע הזמן שהמשלה תתעורר" שמיל ממשיך בציניות "טוב, הרי כל תושבי העוטף יכולים לגור בשני מגדלים בתל אביב". זר לא יבין זאת, רק כשהגעתי בפעם האחרונה ונסעתי לאורך ק"מ ארוכים כשמשני צידי